

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
Martinou Rýznarovou ve věci

žalobkyně: **D. B.**, státní příslušnost: Republika Uzbekistán
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Faridem Alizeyem
sídlem Stodolní 7, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 8. 2025, č. j. MV-125025-4/SO-2025, ve věci
zastavení řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

- Žalovaná **napadeným rozhodnutím** zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila usnesení ministerstva vnitra z 20. 6. 2025, č. j. OAM-27359-9/TP-2024. Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) zastavilo řízení o žádosti žalobkyně o trvalý pobyt podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), protože žalobkyně nedoložila doklad o znalosti českého jazyka na úrovni A2.
- Žalobkyně v žalobě** namítala, že rozhodnutí je formalistické a že ji ministerstvo mělo vyzvat k odstranění vad podle § 37 správního řádu a poskytnout jí přiměřené poučení. Žalobkyně ministerstvu oznámila, že bude absolvovat zkoušku z českého jazyka v březnu 2025, a proto mělo vyčkat, až žalobkyně zkoušku složí. Rozhodnutí ministerstva bylo předčasné, mělo si samo zjistit, jestli žalobkyně zkoušku A2 složila. Správní orgány zneužily správní uvážení,

rozhodnutí neodůvodnily a žalovaná ignorovala odvolací námitky. Správní orgány měly žalobkyni poučit o možnosti přerušení řízení. Žalobkyně ve správním řízení namítala, že rozhodnutí je nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života, odloučí ji od rodiny a že bylo porušeno její právo na spravedlivý proces.

3. **Žalovaná ve vyjádření k žalobě** odkázala na napadené rozhodnutí, protože žalobní námitky se shodují s odvolacími. Ministerstvo ve správním řízení žalobkyni individuálním způsobem, řádně a srozumitelně o všem potřebném poučilo. Řádné poučení obsahovala i výzva k odstranění vad žádosti z 11. 11. 2024, kterou žalobkyně převzala 14. 11. 2024. Výzva objasnila pochybnosti, které ministerstvo mělo, a poučila žalobkyni, jaký doklad má doložit a že od 1. 9. 2021 se pro získání trvalého pobytu požaduje znalost českého jazyka na úrovni A2 podle Společného evropského referenčního rámce pro jazyky. Ministerstvo nemůže čekat donekonečna na doložení předepsaného dokladu o znalosti jazyka. Ministerstvo zahájilo správní řízení na základě žádosti žalobkyně, a proto je správní řízení v první řadě ovládáno zásadou dispoziční a nikoli vyšetřovací, jak namítal zástupce žalobkyně v žalobě. Ministerstvo nemělo žádnou povinnost zjišťovat, jestli žalobkyně zkoušku složila. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí zabývala i dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, i když je žalobkyně ve správním řízení nenamítala a ministerstvo je nezjišťovalo. Nyní se rozhoduje o prodloužení mezinárodní ochrany žalobkyně ve formě doplňkové ochrany. Spravedlivý proces je zaručen možností soudního přezkumu rozhodnutí.
4. **Soud přezkoumal** napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované.
5. **Sporné** byly otázky přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, porušení práva na poučení, zda ministerstvo žalobkyni vyzvalo k doplnění žádosti v souladu se zákonem, jestli vydalo rozhodnutí předčasně, jestli mělo řízení přerušit, jestli bylo rozhodnutí nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně a jestli došlo ke zneužití správního uvážení a porušení práva na spravedlivý proces.
6. **Ministerstvo v usnesení z 20. 6. 2025** výstižně vysvětlilo, že žalobkyně podala 25. 9. 2024 žádost o povolení trvalého pobytu a doložila pouze pět z osmi náležitostí podle § 70 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „ZPC“). Žalobkyně chybějící tři náležitosti doložila, avšak doklad o jazykové zkoušce neodpovídal účinné právní úpravě. Do 31. 8. 2021 stačilo prokázat podle § 2 odst. 1 nařízení vlády č. 31/2016 Sb., o prokazování znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu (dále jen „nařízení vlády č. 31/2016 Sb.“), znalost českého jazyka na úrovni A1, avšak od 1. 9. 2021 již šlo o úroveň A2 podle Společného evropského referenčního rámce pro jazyky. Ministerstvo ve výzvě z 11. 11. 2024 žalobkyni vyzvalo k doložení požadované znalosti jazyka a podrobně ji poučilo v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně ministerstvu doložila přihlášku na zkoušku (na úrovni A2), která se měla konat 8. 3. 2025. Do dne vydání usnesení 20. 6. 2025 žalobkyně nedoložila doklad prokazující znalost českého jazyka na úrovni A2. Šlo o podstatnou vadu žádosti a náležitost stanovenou zákonem a žalobkyně tuto vadu neodstranila. Proto ministerstvo řízení zastavilo podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.
7. **Žalovaná v rozhodnutí o odvolání** uvedla, že žalobkyně není vyjmenovaná mezi osobami, od kterých se v souladu s § 70 odst. 5 ZPC doklad prokazující znalost českého jazyka

nevyžaduje, a proto ho byla povinna doložit podle § 70 odst. 2 písm. h) ZPC. Podle žalované ministerstvo postupovalo v souladu se zásadami správního řízení, ustanoveními správního řádu, ZPC, mezinárodními závazky a ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“). Nešlo o formalistické postupy. Ministerstvo přihlédlo ke všem okolnostem věci a opatřilo si všechny potřebné podklady rozhodnutí. Rozhodnutí obsahuje potřebné úvahy a odůvodnění v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně během správního řízení žádné námitky nevznesla.

8. Žalobkyně byla ve výzvě poučena konkrétně i o nové právní úpravě požadavku na zkoušku na úrovni A2. Protože šlo o řízení na žádost, žalobkyně byla povinna doložit náležitosti žádosti, tj. hodnověrný bezvadný doklad o znalosti českého jazyka na úrovni A2. Informace o budoucím konání zkoušky tímto dokladem nebyla. Ministerstvu neukládá zákon povinnost zjišťovat „výstup“ ze zkoušky z úřední povinnosti; pokud by tomu tak bylo, nevyžývalo by žalobkyni k jeho doložení. Negativní následky nedoložení zákonem požadovaných dokladů jdou k tíži žalobkyně (srov. rozsudek NSS č. j. 7 Azs 345/2019-22). Rozhodnutí nemohlo být pro žalobkyni překvapivé.
9. Domnělá nečinnost ministerstva byla zapříčiněna datem konání zkoušky a následnou pochopitelnou vstřícnou snahou ministerstva (v souladu s § 4 odst. 1 správního řádu) poskytnout žalobkyni dostatečný čas k doložení požadovaného dokladu. Žalobkyně nepodala žádost o přerušování řízení, jak předvídá § 64 odst. 5 správního řádu. Ministerstvo poučilo žalobkyni o nutnosti složit zkoušku A2 ve výzvě z 11. 11. 2025.
10. Žalovaná neshledala formalismus v postupu ministerstva, protože žalobkyně nepopřela ústavní konformitu dotčených ustanovení ZPC (srov. rozsudek NSS č. j. 2 Azs 180/2018-51). V případě zastavení řízení ministerstvo nemělo povinnost dát žalobkyni možnost seznámit se s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu.
11. Žalovaná neshledala porušení práva na spravedlivý proces. Ministerstvo vedlo správní řízení nestranně, nezávisle, spravedlivě a s ohledem na povahu věci v přiměřené lhůtě a žalobkyni přiměřeně poučilo.
12. Ministerstvo nebylo povinno zkoumat dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života, protože šlo o procesní rozhodnutí (rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 9 A 176/2017-43). Přesto žalovaná doplnila, že žalobkyně v tomto směru žádné skutečnosti neuváděla a nebyly ani zjištěny. Žalobkyně má nadále možnost pobývat na území České republiky (dále také jen „ČR“ nebo „území“) se svými rodinnými příslušníky, proto nedojde k zpretrhání sociálních, ekonomických či kulturních vazeb. Podle výpisu z evidence cizinců žalobkyně na území pobývá na základě fikce udělené mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany a má možnost podat si novou žádost o udělení trvalého pobytu při splnění zákonných podmínek. Usnesením ministerstva o zastavení řízení nebylo dotčeno žádné právo žalobkyně podle Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. U žalobkyně nenastaly žádné individuální okolnosti, kvůli kterým by zastavení řízení o žádosti zasáhlo nepřiměřeně do jejích práv nebo práv rodinných příslušníků na soukromý a rodinný život. Podle rozsudku NSS č. j. 5 Azs 46/2008-71 by do soukromého a rodinného života zasáhlo rozhodnutí, které by žalobkyni uložilo dlouhodobý zákaz pobytu anebo rozhodnutí, které by žalobkyni uložilo vycestování z ČR. Ministerstvo takové povinnosti žalobkyni usnesením o zastavení řízení neuložilo.
13. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.

14. Napadené rozhodnutí je **přezkoumatelné**. Rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti podle § 68 odst. 3 správního řádu, tj. důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgány vypořádaly s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
15. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného může podle judikatury plynout též z toho, že se odvolací orgán nezabýval všemi odvolacími námitkami, tedy že nevyčerpal celý rozsah odvolání [srov. rozsudky NSS č. j. 3 As 51/2007-84 a č. j. 8 Afs 66/2008-71]. Neznamená to ovšem, že by odvolací správní orgán musel ke každé odvolací námitce podrobně odůvodnit své stanovisko a vypořádat každý dílčí argument odvolatele. Námitky lze vypořádat i tak, že správní orgán prezentuje v odůvodnění právní názor odlišný od názoru účastníka řízení, pakliže zdůvodnění tohoto názoru poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Tím minimálně nepřímo vypořádá i námitky účastníka řízení. Absence odpovědi na jednotlivé argumenty účastníka v odůvodnění rozhodnutí bez dalšího nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami (viz rozsudek NSS č. j. 6 As 152/2014-78, Kocourek, T. § 76. In Kühn, Z., Kocourek, T. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2019, s. 618).
16. Žalovaná a ministerstvo se zabývaly všemi potřebnými okolnostmi věci. Žalobkyně se ve správním řízení k věci nijak nevyjádřila a nevznesla žádné námitky. Žalovaná a ministerstvo srozumitelně uvedly všechny podstatné důvody rozhodnutí.
17. **Ministerstvo žalobkyni poučilo a vyzvalo k doplnění náležitostí žádosti v souladu se zákony, mezinárodními smlouvami a judikaturou.**
18. Podle § 70 odst. 2 písm. h) ZPC „cizinec je povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit doklad prokazující požadovanou znalost českého jazyka vydaný osobou uskutečňující zkoušku znalosti českého jazyka v rozsahu stanoveném prováděcím právním předpisem vydaným podle § 182a odst. 1 písm. a) (dále jen „zkouška z jazyka“), není-li dále stanoveno jinak.
19. Podle 45 odst. 2 správního řádu platí, že „nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64)“.
20. Podle § 2 odst. 1 nařízení vlády č. 31/2016 Sb., o prokazování znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu, ve znění nařízení vlády č. 199/2021 Sb. a č. 282/2023 Sb., pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky se požaduje znalost jazyka alespoň na úrovni A2 podle Společného evropského referenčního rámce pro jazyky.
21. Soud ověřil ze správního spisu, že ministerstvo ve výzvě z 11. 11. 2024 žalobkyni informovalo, že její žádost neobsahuje náležitosti podle § 70 odst. 2 ZPC a trpí vadami, které je třeba odstranit, aby bylo možno v řízení o žádosti pokračovat; proto žalobkyni vyzvalo, aby doložila do 90 dnů doklad prokazující požadovanou znalost českého jazyka, jinak řízení o žádosti zastaví podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, případně žádost zamítne. Ministerstvo žalobkyni podrobně poučilo, co se rozumí dokladem prokazujícím znalost českého jazyka a upozornilo žalobkyni, že s účinností od 1. 9. 2021 se požaduje znalost jazyka alespoň na úrovni A2 podle Společného evropského referenčního rámce pro jazyky. Žalobkyně přiložila k žádosti osvědčení vydané Jazykovou školou s právem státní jazykové

zkoušky hlavního města Prahy z 8. 2. 2014, podle kterého žalobkyně úspěšně složila zkoušku ze znalosti jazyka českého pouze na úrovni A1, avšak od 1. 9. 2021 podle § 2 odst. 1 nařízení vlády č. 31/2016 Sb. je třeba prokazovat znalost českého jazyka alespoň na úrovni A2 podle Společného evropského referenčního rámce pro jazyky, tedy osvědčením vydaným podle znění nařízení vlády účinného od 1. 9. 2021. Tuto vadu bylo třeba odstranit a předložit osvědčení vydané po 1. 9. 2021 o tom, že žalobkyně absolvovala zkoušku na úrovni A2. Žalobkyně podle dodejky převzala výzvu 14. 11. 2024.

22. Žalobkyně doložila ministerstvu 21. 1. 2025 přihlášku na zkoušku A2 z češtiny pro trvalý pobyt v ČR na Univerzitě Palackého v Olomouci s termínem zkoušky 8. 3. 2025. Ministerstvo nadále vyčkávalo a až 20. 6. 2025 zastavilo řízení, protože žalobkyně již žádné doklady nedoložila. Žalobkyně v odvolání namítala, že postup ministerstva byl formalistický a že měl sám ověřit, jestli žalobkyně požadovanou zkoušku složila. Žalobkyně namítala, že ji ministerstvo dostatečně nepoučilo. Žalovaná v napadeném rozhodnutí zdůraznila, že ministerstvo vyšlo žalobkyni vstříc a čekalo dostatečně dlouhou dobu, aby žalobkyně chybějící náležitost doložila.
23. Soud v postupech správních orgánů neshledal žádné porušení zákona. Ministerstvo postupovalo ve smyslu § 4 odst. 2 správního řádu, podle kterého správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Žalobkyně o přerušení řízení nežádala a v posuzovaném případě nebylo třeba, aby ji o tom správní orgány poučovaly. Žalobkyně neuvedla, jaká újma jí vznikla nepřerušením řízení. Podle § 64 odst. 1 správního řádu správní orgán může přerušit řízení společně s vydáním výzvy k odstranění nedostatků žádosti, ale nemusí, je to na jeho uvážení. Žalobkyně namítala v žalobě, že v doložení dokladu o jazykové zkoušce jí bránila překážka, neuvedla však jaká. Žalobkyně výzvu k odstranění nedostatků žádosti osobně převzala a ve výzvě nechybí srozumitelné poučení, jak má žalobkyně žádost doplnit a jaké budou následky jejího nedoplnění. Podstatné je, že žalobkyně doložila pouze přihlášku na zkoušku, a poté zůstala ve správním řízení v prvním stupni zcela nečinná. Ze správního ani soudního spisu nevyplývá, že by žalobkyně požadovanou zkoušku vůbec složila. Žalobkyně o prodloužení lhůty stanovené správním orgánem nepožádala. Devadesátidenní lhůta k odstranění vad žádosti jí počala běžet 15. 11. 2024 a skončila v pondělí 17. 2. 2025. Ministerstvo postupovalo vůči žalobkyni velmi vstřícně a vyčkávalo na doložení dokladu o zkoušce dokonce více než tři měsíce po datu, kdy se zkouška měla konat (8. 3. 2025), a řízení zastavilo až 20. 6. 2025, tj. za více než sedm měsíců. Soud považuje dobu od 15. 11. 2024 do 20. 6. 2025 za dostatečně dlouhou k tomu, aby žalobkyně mohla doložit doklad o požadované zkoušce. Jednoznačně nešlo o předčasné vydání rozhodnutí.
24. Šlo o řízení na žádost a povinnost tvrzení a důkazní byly na straně žalobkyně (srov. rozsudky NSS č. j. 4 Azs 409/2023-48, bod 16 a č. j. 7 Azs 345/2019-22, bod 16 a v nich citované další rozsudky).
25. Žalobkyně nebyla zproštěna povinnosti doložit doklad o znalosti českého jazyka dle § 70 odst. 3 ZPC, protože není manželem nebo dítětem azylanta anebo dítětem, které je závislé na péči azylanta, nežádala o trvalý pobyt z humanitárních důvodů nebo z důvodů hodných zvláštního zřetele, protože ČR má zájem na pobytu žalobkyně na svém území nebo protože je nezletilé dítě cizince, který na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců na území a přitom pobývá na území na

základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území. Ostatně, žalobkyně žádné z těchto důvodů netvrdila.

26. Žalobkyni nelze podřadit ani pod § 70 odst. 5 ZPC, podle kterého doklad prokazující požadovanou znalost českého jazyka podle odstavce 2 písm. h) se nevyžaduje od cizince, který
- a) nedosáhl věku 15 let,
 - b) prokáže, že v průběhu 20 let předcházejících podání žádosti o povolení trvalého pobytu byl nejméně 1 školní rok nepřetržitě žákem základní anebo střední školy nebo nejméně 1 akademický rok studoval vysokou školu s českým vyučovacím jazykem anebo studijní program zaměřený na český jazyk na vysoké škole,
 - c) prokáže, že absolvoval jinou obecně uznávanou zkoušku z českého jazyka, která je pro účely tohoto zákona stanovena prováděcím právním předpisem jako rovnocenná zkouška z jazyka,
 - d) žádá o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo po zániku oprávnění k trvalému pobytu podle § 87 odst. 7 písm. a) bodu 4,
 - e) prokáže, že má tělesné nebo mentální postižení, mající vliv na jeho schopnost komunikovat, nebo
 - f) dosáhl věku 60 let.
27. Ministerstvo nemělo jinou možnost, než v daném případě postupovat podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu a řízení o žádosti usnesením zastavit, protože žalobkyně v určené lhůtě neodstranila podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení. Ministerstvo nemělo podle zákona možnost prominout žalobkyni povinnost předložit osvědčení o jazykové zkoušce.
28. Soud neshledal porušení práva na spravedlivý proces, oba správní orgány postupovaly v souladu se zákony velmi vstřícně, čekaly nadstandardně dlouho dobu na doložení dokladu potřebného ke kladnému vyřízení žádosti a postupovaly nestranně.
29. Soud nedospěl k závěru o zneužití správního uvážení, naopak ministerstvo poučilo žalobkyni velmi podrobně a přesně s konkrétními odkazy na relevantní právní předpisy a poskytlo žalobkyni mimořádně dlouhou lhůtu k doložení dokladu o jazykové zkoušce. V situaci, kdy žalobkyně nedoložila zákonem předepsaný doklad o jazykové zkoušce, neměly správní orgány pro správní uvážení žádný prostor a byla zde pouze jedna možnost, jak mohou postupovat, byly vázány zákonem; v případě jiného postupu a rozhodnutí by šlo o nezákonný postup či rozhodnutí.
30. Soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, že napadené rozhodnutí je **nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně**.
31. Podle § 174a ZPC „*při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*“
32. Žalovaná se zásahem napadeným rozhodnutím do soukromého a rodinného života zabývala. Napadené rozhodnutí žalované je v souladu s právními závěry rozsudku rozšířeného senátu

NSS z 5. 11. 2025 č. j. 8 Azs 99/2023-65. Žalovaná v napadeném rozhodnutí vysvětlila, že se nemění pobytová situace žalobkyně ani jejího manžela a jejich dvou nezletilých dětí, protože všichni pobývají v ČR na základě doplňkové ochrany.

33. Žalobkyně ke svému soukromému a rodinnému životu ve správním řízení nic netvrdila, ani neprokázala. Nebylo zjištěno nic, z čeho by mohly ministerstvo, žalovaná a následně soud vyvodit mimořádné okolnosti případu, které by mohly vést k jinému rozhodnutí.
34. Okolnosti soukromého a rodinného života nejsou skutečnostmi, které jsou veřejně známé a lze je dohledat v dostupných evidencích. Bylo na žalobkyni, aby tyto skutečnosti tvrdila a prokazovala ona sama. Ze zákonů, mezinárodních smluv ani tuzemské a nadnárodní judikatury nevyplývá povinnost žalovaného tyto skutečnosti zjišťovat nad rámec toho, co uvede cizinec (srov. např. rozsudky NSS č. j. 9 Azs 151/2020-42, bod 21, č. j. 4 Azs 253/2024-27 nebo č. j. 7 Azs 14/2025-38, bod 20).
35. Žalobkyně zahájila správní řízení podáním žádosti 25. 9. 2024. Pokud měla žalobkyně za to, že ministerstvu a žalované bránila ve vydání jiného než vyhovujícího (kladného) rozhodnutí nějaká překážka, měla dostatek možností a času tyto překážky správním orgánům sdělit a prokázat (od zahájení řízení 25. 9. 2024 do vydání napadeného rozhodnutí 27. 8. 2025). Takový postup by byl přirozenou a logickou reakcí každého člověka. Navíc žalobkyně ani v soudním řízení správním nepředložila přesvědčivé tvrzení a důkazy, které by mohly vést k opačnému závěru, než ke kterému dospěla žalovaná, anebo které by vnesly do zjištěného skutkového stavu důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Žalobkyně neunesla povinnost tvrzení ani povinnost důkazní ohledně nezákonnosti napadeného rozhodnutí včetně zásahu do soukromého a rodinného života.
36. Zastavením řízení o žádosti žalobkyně o trvalý pobyt se pro žalobkyni v jejím pobytovém statusu nic nemění.
37. Intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil, obvykle dosahuje především dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR (viz rozsudek NSS č. j. 5 Azs 46/2008-71). To však není případ žalobkyně, které napadeným rozhodnutím zákaz pobytu uložen nebyl.
38. Nejlepší zájmy dětí jsou jedny z více aspektů, který je třeba brát v potaz. Žádný obecně závazný právní předpis, mezinárodní smlouva ani judikatura nestanovují absolutní převahu nejlepších zájmů dětí a nevylučují, aby při posouzení individuálních okolností věci převážil jiný konkurující zájem. Žalobkyně ve správním ani soudním řízení správním netvrdila taková specifika rodinného života a „běžných“ zájmů dětí, které by bylo třeba brát v úvahu a které by mohly převážet nad vydáním napadeného rozhodnutí, a to právě v případě žalobkyně, jejich dcer a jejího manžela, kteří pobývají v ČR na základě doplňkové ochrany.
39. Závěrem soud shrnuje, že neshledal v postupech a rozhodnutí žalované namítané vady, ani vady, k nimž by měl přihlédnout z úřední povinnosti. Žalovaná v souladu se zákony, mezinárodními smlouvami a judikaturou zjistila skutkový stav, vybrala právní předpisy, pod které ho podřadila a z toho vyvodila skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil, a proto žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
40. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II) a žalované

v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala. Proto se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 27. listopadu 2025

Martina Rýznarová v. r.
samosoudkyně